

KNU

Maj

DEN

2014

Sct. Georgs Gildet i Ølstykke

37 Årgang

Nr. 370

Fødselsdage i maj

Hanne Danielsen
Ingelise Petersen

8. maj
22. maj

Redaktionen ønsker tillykke

Kom Maj du søde milde

*Kom maj du søde milde!
Gør skoven atter grøn,
Og lad ved bæk og kilde
violen blomstre skøn.
Hvor vilde jeg dog gerne,
at jeg igen den så!
Ak, kære maj, hvor gerne
igen i marken gå.*

C. A. Overbeck 1791

Distriksgildeting

Tirsdag den 6. maj 2014

I Hillerød

Overhold venligst deadline

OBS.

Hjemmesiden: www.oelstykkegildet.dk

Redaktionen skal have indlæg senest d. 20 maj 2014 kl. 18:00
Meget gerne på diskette eller via E-mail

Christian Petersen
Sønderparken 22
3550 Slangerup
cfp@privat.tele.dk
47 33 58 96

Lene Jørgensen
Strandbakken 39
3600 Frederikssund
lene-j@email.dk
51 96 30 99

Povl-Erik Høxbroe
Engvej 28
3650 Ølstykke
ape@hoxbroe.com
47 17 70 32

Indlæg KNUDEN/ Stafetten maj 2014 .

Selvom jeg havde lovet mig selv, at til Skt. Hans vil jeg bare stå ved bålet og nyde den gode stemning, så gjorde opfordringen til at skrive maj Stafetten mig så benøvet, at jeg ikke kunne sige nej til at skrive denne tidlige båltale.

Over alt i Danmark samles børn og voksne, unge og gamle for at nyde bålet, se heksen gå til i flammerne samtidig med, at vi hylder landet med Drachmanns smukke midsommervise. Jeg oplever det som en udpræget dansk aften og glæder mig til at være en del af idyllen, når vi fejrer de lange dage og lyse nætter.

Traditionen med heksen på bålet kommer fra Tyskland ligesom jeg selv som tredje generations indvandrer. Det vil altså sige, at når vi har fejret midsommer med Skt. Hans bål og heks, så har vi uden at bemærke det set os selv tilbage over skulderen og accepteret en kultur, som langt tidligere end i Danmark fandtes mange andre steder i Europa. Resultatet af denne kulturelle integration har med tiden udviklet sig til noget af det bedste i det, vi kalder dansk kultur- det danske særpræg - og Danmark når det er dejligst;

Skt. Hans traditionen er altså oprindelig ikke spor dansk. Vi har tilladt os at låne eller ladet os påvirke af kulturer fra andre dele af verdenen for selv at skabe noget, som er helt specielt dansk. Lad mig også nævne, at vi ikke engang selv har opfundet demokratiet eller velfærdsstaten, men søgt det bedste i vore omgivelser, taget det til os og fordansket det. Denne metode eller form for sameksistens synes jeg er en god dansk model, som vi bør fortsætte med i fremtiden.

Alligevel føles det som om angsten for det fremmede og de nye strømninger i samfundet støtter argumenterne mod at lade os påvirke udefra – både fra vores lokale – men også fra vores globale fællesskab. Men hvori består faren? Kan vi ikke godt være åbne og samtidig bevare vores selvstændighed og nationale særpræg – det synes jeg Danmark er et godt eksempel på med vores velfærdsstat, demokrati og kultur.

Danskernes Skt. Hans tradition for at brænde hekse blev indført fra Tyskland i tyverne. Heksene besad overnaturlige eller onde kræfter og var skyld i alverdens ulykker. I dag er der stadig folk, der mener, at vi i overført betydning har mange hekse, som generer alle os danskere og som forhindrer, vi lever et lykkeligt liv. Tænk blot på sager som terrortruslen, indvandrerne, de homoseksuelle eller EU, der alle vil blive brændt af på en af de mest traditionsrige danske aftener ledsaget af taler i demokratiets og talefrihedens navn, men ofte uden tanke for tolerance og ansvarlighed.

Alle traditioner ændres eller tilpasser sig tiden og den verden vi lever i, hvor noget går tabt og andet kommer til. Det afgørende er, at vi skaber traditioner, der binder os sammen som familie, som land eller som denne aften som venner. Vi skal udvikle vores samfund til et fællesskab, der passer til den tid vi lever i.

Vi kan vælge at være åbne og udadvendte, søge at påvirke og spille sammen med de andre i stedet for at isolere os. Udviklingen i omverdenen, den globale landsby, har altid været en stor del af Danmarks fremtid og har gjort os stærke og rige. Dette samvær må vi ikke sætte over styr, vi skal fortsat være åbne og gæstfrie, også når det gælder mennesker med en anden kultur. - Ellers ender vi som et fattigt folk, et forskrækket frilandsmuseum, midt i al vores materielle velstand.

Samvær og kultur i form af holdninger er dynamisk og kan kun overleve, hvis de hele tiden bliver presset og påvirket. Lukker kulturen og selvforståelsen sig inde, vil den langsomt dø hen. Kun ved at udvikle danskheden kan vi bevare den.

Vi kan ikke spå om fremtiden og hvordan verden og vores fællesskaber ser ud om bare 10 år, men jeg tror på, at heksen som symbol på fordomme stadig vil findes ved Skt. Hans bålet, samt at andre som vi vil fejre den dejlige danske midsommer i fællesskab med gode venner og det er vel ikke så ringe. ----- I ønskes en tidlig og god sommer.

Poul.

Anne-Grethe Langgaard skriver stafetten juni 2014

GRUPPE 4 SIGER:

Noget om ordsprog og skikke.

Æggets historie.

Omkring 6.000 år f.Kr. brugte man røde junglehøns som husdyr. Den spredtes over hele verden med folkevandringen, og det er fra denne høne, nutidens høne stammer. I begyndelsen brugtes hanerne til hanekamp og prydmad, men efterhånden blev æg og kødproduktion det vigtigste. Æg til påske er en tradition, som bundet i de kristne traditioner. Under den lange faste før påske fik de kristne ingen æg, men når påsken nærmede sig, og dage blev lyse og længere, lagde hønsene æg igen, så man kunne fråse i æg.

Hvor stammer påskeharen fra.

Påskeharen dukker første gang op i Heidelberg i Tyskland i slutningen af 1600-tallet, men harer og kaniner var symboler på frugtbarhed og spirende liv i hedenske forårsfester, længe før kristendommen blev indført. Tyske udvandrere tog siden påskeharen med til USA, hvor den fik stor succes fra midten af 1800-tallet. Efterhånden begyndte den også at komme med søde sager til børnene samt at lægge æg – en noget usædvanlig egenskab for en gnaver. I Skandinavien blev harer og kaniner anset for at være skadedyr, fordi de kunne ødelægge afgrøderne, og derfor gik der mange år, før påskeharen indvandrede. Omkring 1900 krydsede den grænsen til Danmark og bredte sig fra Sønderjylland mod nord. Mens påskeharen lever i bedste velgående mange steder i verden, trives den alt for godt i Australien. Her er bestanden af kaniner og harer så høj, at de udgør en trussel mod økosystemet. Derfor har man iværksat en kampagne, der skal ødelægge det nuttede image. Det har bl.a. betydet at det ikke længere er harer, men den lille punggrævling (easter bilby), der kommer med æggene.

Gækkebrev.

Gækkebrevet er noget ganske specielt i den danske kulturhistorie. Ikke kun fordi vi er det eneste land i verden, som har den tradition, men også fordi gækkeversene afslører den danske karakter og lune. At gække betyder at narre, som ligger i selve ordet VINTERGÆK: Blomsten som narre sommeren og springer ud i fuldt flor om vinteren. At gække hinanden vil sig at narre hinanden på en spøgefuldst måde. For at opspore oprindelsen, må man helt tilbage til omkring 1600-tallet, hvor man støder på BINDEBREVE.

Hvis man på sin navnedag modtog et bindebrev der var fint udklippet og indeholdt en eller flere uløselige gåder eller flere silkeetråde med uopløselige knuder skulle man holde gilde hvis man ikke løste gåderne inden solopgang. Bindebreve stammer fra 1600-tallet. Vi kender et fra Christian IV til hans frille Karen Andersdatter.

Gildemestertale Gildehal d. 9. april 2014

I gildeloven står der:

Enhver gildebror gør sit bedste for:

- at gøre sin pligt frem for at kræve sin ret.

Pligt er ifølge Wikipedia en motivation der ikke styres af lyst.

I Den Store Danske Ordbog er pligt defineret som:

det, som man moralsk eller juridisk er bundet til at gøre, dvs. hvad man bør gøre.

Staten har påført os borgere en lang række pligter, som vi skal gøre i bestemte situationer. Jeg vil her ikke komme ind på om disse pligter er rimelige; men blot konstatere at vi udsættes for mange pligter.

I Danmark er der undervisningspligt. forstået på den måde at landets børn skal modtage en undervisning, der er på niveau med den, som udbydes af folkeskolen.

Når vi tjener penge, har vi pligt til at betale en vis del af pengene til staten i form af kat. Bliver vi arbejdsløse er der en række pligter vi skal gøre, hvis vi vil have ydelser fra staten. Ikke alle pligter behøver man at gøre; forstået på den måde, hvis man ikke vil arbejde, er man ikke pligtig at betale skat, og hvis man ikke vil have ydelser fra staten, har man heller ikke nogen forpligtigelser i den henseende.

Der er ting man gør, som er en sur pligt, men som skal gøres.

Som f.eks. når man er på camping at tømme toiletpanden når den er fuld.

Det er ikke særligt spændende; men konsekvensen ved ikke at gøre det, er endnu værre.

Man siger; ingen er forpligtet udover sine evner; men det tror jeg at skattevæsenet er ligeglad med, når de opkræver restskat.

I takt med at folk er blevet mere ego centreret er der kommet en krævementalitet i samfundet, som er blevet værre med årene.

Bare *jeg* får, så skidt med de andre.

Denne udvikling bryder jeg mig ikke om.

Vi skal selvfølgelig have det, vi har ret til; hverken mere eller mindre; men der er mange måder at opnå det på.

Som gildebror har vi en forpligtigelse til at gøre vores pligt frem for at kræve vores ret.

Vi skal med andre ord yde det, der forlanges af os, før vi kræver.

Hvis man så et barn, der var ved at drukne i en sø, ville man så ikke uden nærmere overvejelser springe i søen og forsøge at redde det?

Hvor svaret på ovenstående synes indlysende, bliver det straks mere kompliceret.

For hvad med de næsten 10 millioner børn, der hvert år dør af fattigdomsrelaterede årsager inden de er fyldt fem. Har vi ikke også pligt til at forsøge at hjælpe dem?

Det kan godt være vanskeligt. Vi kan jo ikke redde hele verden.

Men skal vi også det?

Vi kan i hvert fald gøre os nogen tanker om, hvor vi vil yde, og så gøre dét.

Pligten overfor egen samvittighed

Spejderbevægelsen har betydet meget for mig og mit liv, og den har derfor en stor plads i mit hjerte. Min bror Henry var spejder og spillede basun i Spejderorkesteret Hejmdal i Flensborg. Jeg blev også spejder og kom med i orkestret, hvor jeg spillede kornet. Lærer Oskar Nielsen var dirigent for Hejmdal, hvor jeg var med indtil 1944, og det var en herlig tid. Vi spillede til årsmøderne i Sydslesvig, til julefester og andre festlige lejligheder. Vi blev godt modtaget overalt, hvor vi spillede, og vi fik meget bifald for vores musikalske ydelser.

Som tiden gik, gjorde krigen et indhug i vores rækker. De ældste blev indkaldt, og der var kun de yngste tilbage.

Da Oskar Nielsen måtte forlade Sydslesvig, overtog redaktør Walter Lange dirigenthvervet. Da Walter Lange blev indkaldt, blev lærer Hans Futtrup dirigent, så Hejmdal Orkestret eksisterede under hele krigen. Hejmdal troppen var delt i to patruljer, og vi havde et helt normalt spejderliv med møder, ture, øvelser og lejrophold. Spejderkorpset i Sydslesvig havde kontakt med de gule spejdere (DDS) i Danmark, og vi var med dem på lejre i Sandbjerg og ved Roskilde Fjord. Samværet med de danske spejdere gav os et indtryk af forholdene i Danmark under den tyske besættelse.

Den 19. maj 1943 blev skibsværftet i Flensborg angrebet af engelske flyvere. En bombe ramte det offentlige beskyttelsesrum, hvor børnene og personalet fra den danske børnehave i Batterigade havde søgt tilflugt.

15 børn og to voksne mistede livet. Det var så meningsløst. Der opstod problemer omkring bisættelsen af de omkomne børn. Hvem skulle bære de små børn til graven? Børnenes fædre og ældre brødre var indkaldt. Skulle de officielle ligbærere bære kisterne, ville de efter nazistisk skik "heile" ved graven.

Det kunne vi ikke gå med til, så det blev aftalt, at vi spejderdrengene skulle bære de små børn til graven. Der skulle 6 spejdere til at bære en kiste, og der var 15 kister. Så mange spejdere var vi ikke, så vi måtte bære flere gange. Da vi skulle gå fjerde gang, kom vor tropsfører Hans Futtrup hen til os og spurgte: "Kan I klare det drenge?" Vi svarede: "Ja, vi kan!"

Vi klarede det, men det var svært. Ingen af os, som var med til at bære, har glemt denne dag. Når vi påtog os opgaven, var det ikke kun for at hjælpe de ramte familier og for at vise respekt overfor de små døde børn, men også, fordi vi ikke ville, at der skulle "heiles" over deres grave. Her mødte vi vort evige problem: Var det rigtigt at være loyal over for det nazistiske Tyskland og acceptere kravet om pligtens bud for at bevare retten til hjemstavnen?

“Nach Frankreich zogen zwei Grenadiere”, de var fanget i Tyskland under krigen. Lektor Otterstrøm var vores sanglærer. Han lærte os sangen. Vi kendte den fra krigens tid, da sandheden var kendt. Sangen var fra digteren Heinrich Heine. De to søskendes skæbne, der omtales i sangen, var kendt i vor familie, der så absolut så en fare i nazismen. Jeg husker denne sang, fordi den optog os meget. Vi sang sangen, fordi den sagde os noget. Det var ikke kun en sang om to soldater, men det var en sang, som sagde os noget: om kampen for frihed og ret Det var alt dette, der førte til, at jeg besluttede mig for at flygte. To personer fra spejder-bevægelsen ville hjælpe mig over grænsen. Jeg gjorde nu alt klar til flugten. Der var forskelligt at ordne. Blandt andet skulle spejderkorpset have min spejderuniform tilbage, for uniformer var en mangelvare, og en anden kunne få glæde af den. Den 16. januar 1945 var alt klart, og takket være de to: Hans Futtrup og Aage Frøslev Christenen lykkedes det at komme over grænsen. Jeg skylder dem en stor tak, for de løb en stor risiko. Tænk, hvis de var blevet taget under flugten?

Det ville have ført til en dødsdom for mig, men sikkert også for de to personer, som havde hjulpet mig. Man kan selvfølgelig spørge, hvorfor vi løb denne risiko? Dertil er at sige: “En gang spejder, altid spejder!” Det er faktisk det eneste svar, jeg kan give. Så er der jo også alt det, jeg har nævnt før. Min opdragelse hjemmefra. Vor antinazistiske holdning, alt det jeg måtte opleve, da jeg var i Polen og så, hvordan polakkerne blev behandlet. De blev slået med en pisk, hvis de ikke tog hatten af for en tysk officer. Alt dette førte til, at man simpelthen ikke orkede mere. Derfor flugten til Danmark og medlemskabet af den danske modstands-bevægelse. Man kunne simpelthen ikke mere, fordi ens samvittighed sagde et afgjort: “Nej, nu er det nok!”

Der skal lyde en stor og hjertelig spejderhilsen fra en gammel spejder i Sydslesvig til alle Sct. Georgs Gilderne i Skandinavien. Og så kommer det egentlige Sct. Georgs Budskab i denne lille beretning: Måtte vi alle bestræbe os på at handle efter vores egen samvittighed - også i kommende tider.

Der er stærkt brug for spejder-og gildeidealer i vores tid.

Vær beredt!

23. april 2014

Karl Otto Meyer

Skovlund/Sydslesvig

Om Karl Otto Meyer

Karl Otto Meyer blev født i 1928 i Adelbylund ved Flensborg som del af det danske mindretal i Sydslesvig. Han gik i den danske skole i Tarup ved Flensborg i tiden fra 1934–1938. Derefter var han elev på Duborg-Skolen i Flensborg, som han forlod med præliminæreksamen i 1944. Umiddelbart derefter fortsatte han på Sønderborg Statsskole med henblik på at tage en studentereksamen, men kort tid derefter blev han indkaldt til det tyske militær.

I januar 1945 flygtede han dog til Danmark og tilsluttede sig den danske modstandsbevægelse.

KOM tog i 1949 lærereksamen fra Skårup Seminarium på Fyn. Derefter ansattes han som lærer på den danske skole i Husum, Sydslesvig. I 1950 blev han skoleleder på den danske skole i Skovlund, Sydslesvig), hvor han virkede indtil 1963. Han blev dog suspenderet af tyskerne i perioden fra 1952-1954, fordi han havde udtalt sig kritisk med hensyn til Tysklands genoprustning (Berufsverbot). Han førte retssag, som han vandt, og blev genansat i 1954.

Karl Otto Meyer skiftede virke, idet han blev chefredaktør for Flensborg avis i tiden fra 1963-1984.

KOM var og er stadig meget politisk aktiv. Han var formand for Sydslesvigsk Forening og for Sydslesvigsk Vælgerforening i tidsrummet fra 1952-1963.

Han var landsformand for Sydslesvigsk Vælgerforening i tiden fra 1960-1975.

I tiden fra 1971-1996 var han en højt anset medlem af den slesvig-holstenske landdag som repræsentant for det danske parti i Sydslesvig, SSW.

KOM fik tildelt Kaj Munks hæderspris i 1985 og i 1988 fik han Kennedy Society of Denmarks "Profiles in Courage"-pris fordi han blandt andet som repræsentant for det danske mindretal fremførte og fastholdt fundamentale menneskerettigheder.

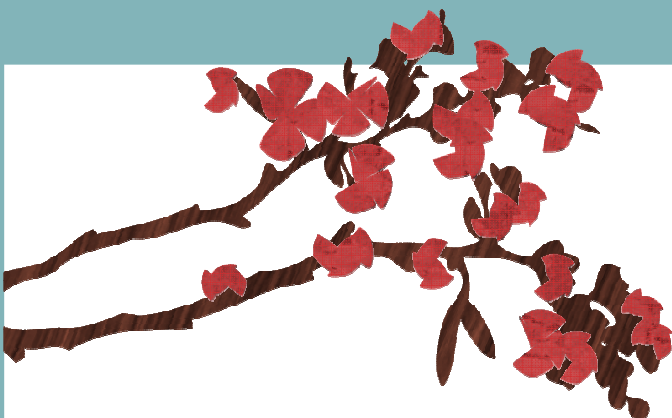
Karl Otto var gift med Marie † (født Hoop, 17. december 1926—21. maj 2011), og de har 5 børn, 12 børnebørn og indtil videre 19 oldebørn. Sønnen, Flemming Meyer (f. 1951) er trådt i faderens fodspor som prominent SSW-politiker. Marie udgav sine erindringer i 1999.

Publikationer:

- Karl Otto Meyer: Frihed, lighed og grænseland. Erindringer skrevet i samarbejde med Jørgen Mågård. Bind 1 (2001) 232 sider [ISBN 87-590-2454-2](#). – Bind 2 (2003) 318 sider [ISBN 87-590-2459-3](#).

Marie Meyer: Hjertesprog. Erindringer fra grænselandet. Studieafdelingen ved Dansk Centralbibliotek for Sydslesvig, i kommission hos Padborg Boghandel, 1999. 295 sider. [ISBN 87-89178-37-8](#).

Kilde: Wikipedia

GILDEMØDE ONSDAG 14. maj 2014

TEMA: DER VAR EN GANG

Velkommen til en spændende aften på Græstedgård kl. 19.00 , hvor vi er så heldige at kunne tilbyde et foredrag om vor lokalhistorie præsenteret af en kendt Egedal borger

Der serveres et let måltid

Pris: 50 kr.+ drikkevarer

Tilmelding senest 9. maj til gruppe 5:

Anna – tlf. 47178252

Poul – tlf. 42808155

PÅ GENSYN GRUPPE 5